

описватъ много хубаво зимата. Нѣкои поети пъкъ описватъ полето. Тия поети сж живѣли въ епохи, когато хората сж били добри. Нѣкои възпѣватъ птичкитѣ, пѣснитѣ, любовта. Това показва, че тогава животътъ на хората не е билъ като този на животнитѣ. Слѣдователно, въ поезията имаме дѣѣ фази: едната наречена минйорна поезия, когато човѣкъ се скрилъ въ себе си, okayва се, че се е родилъ въ такива лоши врѣмена. Другата — мажорна, експансивна, когато човѣкъ казва: струва да се живѣе! И тъй, туй, което е ставало нѣкога въ живота, става и сега. Вие казвате: какво е било далечното минало на човѣчеството? Всѣки единъ отъ васъ по настоящето може да разгледа и проучи, какви сж били тѣзи далечни епохи. Да кажемъ, че единъ день вие имате разположение на светия, готовъ сте съ сърцето си да обгърнете цѣлия свѣтъ, да помагате на всички, да правите благодѣяния, да се жертвувате за народа си, проектирате планове за подигане на бѣднитѣ и т. н. Но изведнѣжъ, въ единъ моментъ всичката поезия се прѣсича. настава тъмна нощъ, въ васъ се заражда бурно състояние. Започвате да гледате на хората като на дяволи. Започвате да се съмнѣвате въ Бога, въ себе си; искате, ако ви е възможно, да отсѣчете главитѣ на всичкитѣ хора, да унищожите цѣлия свѣтъ.